

[Victor Gram.]

meværnsforeningerne, vil jeg gerne knytte nogle almindelige Betragtninger til visse af Lovforslagets Bestemmelser.

§ 1 fører faktisk Loven tilbage til dens gamle Skikkelse, dels af 1940, dels af 1934. Glatløbede Jagtvaaben og Salongeværer af Kaliber ikke over 22 fritages nu for særlig Tilladelse. Det vil vække Glæde og Tilfredshed, navnlig i Jægerkredse, der hidtil har været en hel Del generet af de gældende Bestemmelser, at der nu sker denne længe ønskede Lettelse i Adgangen til Jagtvaaben og Ammunition. Det var at haabe, at der ogsaa kunde ske en Lettelse i Ammunitionssituationen. Lad det snarest blive muligt at faa Ammunition frem ogsaa paa dette Omraade.

Derimod maa jeg tilstaa, at jeg ikke har været helt i Stand til at finde Logik i Bestemmelserne i § 2, Stk. 1, hvor det siges, at det er forbudt uden Tilladelse fra Justitsministeren at forskaffe sig, besidde eller bære Genstande eller Stoffer, der omfattes af Forbudet i § 1. Rent umiddelbart skulde man mene, at en Tilladelse til at erhverve ogsaa maatte omfatte Tilladelse til at besidde de paagældende Ting. Jeg forstaar, at dette ogsaa i Almindelighed vil være Tilfældet, men jeg finder alligevel Anledning til at anmode den højtærede Justitsminister om at forsøge at give nogle Eksempler paa, i hvilke Tilfælde der kan være Tale om at give Tilladelse til at erhverve et Vaaben, som man ikke maa være i Besiddelse af.

I § 8 er der nævnt, at en Del Bestemmelser ikke kommer til Anvendelse paa militære Myndigheder, men i § 4, Stk. 1, er disse Undtagelser ikke nævnt. § 4, Stk. 1, omtaler eventuelt Forbud mod at erhverve, overdrage, besidde eller bære skarpe Vaaben, hvis Klinge ikke overstiger 12 cm, samt Slag- eller Stødvaaben. Det er mig naturligvis bekendt, at denne Paragraf har samme Ordlyd som den tilsvarende i en tidligere Lov, men saa vidt jeg kan se, omfatter disse Bestemmelser, som de er affattet, i Virkeligheden de militære Myndigheder, fordi der ikke findes nogen Undtagelse derfra, og det kan vel næppe være Meningen.

§§ 3 og 9 tager navnlig Sigte paa to Ting, dels Kontrol med de Vaaben, der via Modstandsbevægelsen er overgaaet til Hjemmeværnsforeningerne, dels Aflevering af de Vaaben, der ulovligt befinder sig i privat Besiddelse.

I det sidste Tilfælde maa der formentlig være Tale om Paabud om Aflevering, og det er efter min Mening stærkt paakrævet. Det er ganske vist ikke muligt paa For-

haand at vide noget som helst om, hvor mange Vaaben det drejer sig om, men det er sandsynligvis et ikke ringe Antal, og de maa hurtigst muligt inddrages.

Hvad angaar Forholdet til Hjemmeværnsforeningerne, er den bestemmende Myndighed tillagt Justitsministeren efter Forhandling med Forsvarsministeren, dog saaledes, at Hjemmeværnsforeningernes almindelige Tilværelse bestemmes af en Overenskomst mellem disse og Krigsministeriet. Det vil derfor være rimeligt at ofre et Par Bemærkninger paa Indholdet af den nævnte Overenskomst.

Det er fastslaaet i Overenskomstens § 1, at Hjemmeværnsforeningerne skal være partipolitisk neutrale. Det er en saa selvfølgelig Ting, at man kunde fristes til at sige, at det burde være overflødigt at fæstne det paa Papiret, men det er et Spørgsmaal af afgørende Betydning. Enhver Tendens til at pleje politiske Særinteresser maa naturligvis paa Forhaand være udelukket i Hjemmeværnsforeningerne. Der maa kræves en ubetinget Loyalitet over for det demokratiske Samfund og ogsaa over for de demokratiske politiske Partier. Det er efter min Opfattelse en absolut Forudsætning for den folkelige Tillid til Hjemmeværnsforeningerne, uden hvilken de ingen positiv Betydning vil kunne faa. Jeg understreger dette saa stærkt, fordi der lejlighedsvis har været Tendenser fremme i visse Hjemmeværnsforeningskredse til at pleje Særinteresser. Jeg maa maaske i denne Forbindelse have Lov til at pege paa, at jeg under Finanslovdebatten fremdrog et særlig uhyggeligt Eksempel fra Bornholm, uden at det var muligt at fravriste de ansvarlige et konkret Svar paa min Kritik.

Det er paa Forhaand givet, at naar man forsøger at give det Udseende af, at Modstandsbevægelsens Samraad indledede Forhandlingerne med Forsvarsministeren om den Overenskomst, som omtales i det foreliggende Lovforslag, med den Motivering, at de Partier, der bærer Ansvar for 9. April 1940, inden længe igen vil forsøge at demoralisere den danske Befolkning med „Hvad kan det nytte Politikken“, saa skabes der øjeblikkelig en berettiget Mistillid først og fremmest til de paagældende, men ogsaa til det Hjemmeværn, de ønsker at skabe. Jeg tror imidlertid, at dette Forhold har ændret sig. Der er næppe Tvivl om, at man nu forstaar, at Hjemmeværnsforeningerne maa bygge paa et bredt Udsnit af dansk Ungdom og paa størst mulig Tillid i alle Kredse. Det afhænger i høj Grad af Hjemmeværnsforeningerne selv,